

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 19.354 van 27 november 2008
in de zaak RvV X II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2008 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 12 februari 2008 waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2008

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. VERGAUWE, die verschijnt voor verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers verklaren van Armeense nationaliteit te zijn.

Op 18 juli 2006 vragen verzoekers de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 1 september 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekers.

Tegen voormelde beslissing van 1 september 2006 dienen verzoekers een beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 23 oktober 2006 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Tegen voormelde beslissing van 23 oktober 2006 dienen verzoekers een beroep in bij de Raad van State.

Op 14 april 2007 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 12 februari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoekers een beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3de lid onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 18/07/2006 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, Frans leren en spreken, werkbereid zijn, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 24/10/2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hen betekend op 25/10/2006. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure – namelijk iets meer dan drie maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat betrokkenen een beroep lopende hebben bij de Raad van State schorst de asielprocedure niet, noch opent het een recht op verblijf en kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun zoon plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling

van hun kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds november 2006 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf.

Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Het feit dat het een hele tijd in beslag zou nemen om de nodige documenten te verkrijgen kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkenen voor deze bewering niet de nodige bewijzen voorleggen. Bovendien zijn er regelmatig Russen die via de reguliere weg een aanvraag om machtiging indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in hun land van herkomst. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkenen, namelijk de lange wachttijden. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als uitzonderlijke omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Russische burgers.

Bovendien staven betrokkenen de bewering dat zij geen verblijfstitel zouden verkrijgen die hen zouden toelaten op legale wijze in Rusland te verblijven, met geen enkel bewijsstuk.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Het feit dat het een hele tijd in beslag zou nemen om de nodige documenten te verkrijgen kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkenen voor deze bewering niet de nodige bewijzen voorleggen.

Wat betreft de verwijzing naar de politieke toestand in de landen van de ex-Sovjet-Unie; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar dit gaat over de algemene toestand daar en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn.

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor zijn leven indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw persoonlijk element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat de bestreden beslissing de beslissing is van de minister van Binnenlandse Zaken van 12 februari 2008 waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Derhalve kan artikel 7 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt wanneer de minister een bevel om het grondgebied te verlaten mag afgeven, niet dienstig worden aangevoerd.

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de

bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Het ten tijde van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf geldende artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verwerven. De toepassing van artikel 9, 3de lid houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buiten-gewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende verweerder na te gaan of hun aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Bijgevolg dient onderzocht te worden waarom verweerder de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de aanvraag om machtiging tot verblijf van 14 april 2007, blijkt dat volgende elementen werden aangevoerd als uitzonderlijke omstandigheid:

- *ze zijn van Armeense origine, maar hebben het Russisch staatsburgerschap*
- *er dient rekening te worden gehouden met algemene politieke toestand in de landen van de ex-Sovjet-Unie, die verre van stabiel is*
- *zij hebben een beroep bij Raad van State hangende tegen de negatieve beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*
- *zij beschikken niet over de nodige documenten om terug te keren en voorbereiding van deze documenten zou hele tijd in beslag nemen*
- *hun leven is in gevaar wanneer beroep wordt gedaan op buitenlandse autoriteiten van dat land*
- *hun zoon is schoolplichtig en schoolgaande. Terugkeer betekent onderbreking van de studies, wat hem schade zou berokkenen*

Verder voeren verzoekers nog redenen ten gronde aan, deze elementen betreffen vooral elementen van integratie.

Verweerder geeft in de bestreden beslissing hieromtrent onder andere de volgende motieven op:

-De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

-Het feit dat betrokkenen sinds 18/07/2006 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, Frans leren en spreken, werkbered zijn, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, is op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15/12/1980.

-Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 24/10/2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hen betekend op 25/10/2006. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure – namelijk iets meer dan drie maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

-Het feit dat betrokkenen een beroep lopende hebben bij de Raad van state schorst de asielprocedure niet, noch opent het een recht op verblijf en kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

-Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun zoon plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van hun kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds november 2006 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf.

Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

-Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

-Het feit dat het een hele tijd in beslag zou nemen om de nodige documenten te verkrijgen kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkenen voor deze bewering niet de nodige bewijzen voorleggen. Bovendien zijn er regelmatig Russen die via de reguliere weg een aanvraag om machtiging indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in hun land van herkomst. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkenen, namelijk de lange wachttijden. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als uitzonderlijke omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Russische burgers.

Bovendien staven betrokkenen de bewering dat zij geen verblijfstitel zouden verkrijgen die hen zouden toelaten op legale wijze in Rusland te verblijven, met geen enkel bewijsstuk.

-Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Het feit dat het een hele tijd in beslag zou nemen om de nodige documenten te verkrijgen kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkenen voor deze bewering niet de nodige bewijzen voorleggen.

-Wat betreft de verwijzing naar de politieke toestand in de landen van de ex-Sovjet-Unie; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar dit gaat over de algemene toestand daar en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn.

-Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor zijn leven indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw persoonlijk element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoekers ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. In wezen voeren verzoekers de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt zal worden onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet, in

de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoekers zijn van mening dat de bestreden beslissing voorbij gaat aan de elementaire rechten in een staat. In een eerste onderdeel betwisten verzoekers het deel van de motivering dat stelt dat uit illegaal verblijf geen rechten kunnen geput worden. Verzoekers stellen dat het doel van een regularisatieaanvraag precies is het omzetten van een illegaal verblijf in een legaal verblijf, dat er wellicht dagelijks mensen die in illegaal verblijf verkeren, geregulariseerd worden. Zij sommen de verweerder om te bevestigen dat uit langdurig illegaal verblijf geen regularisaties kunnen volgen, terwijl verzoekers er van uitgaan dat wanneer zij één voorbeeld kunnen geven waaruit blijkt dat een persoon die langdurig illegaal in België heeft verbleven en geregulariseerd werd, dit ook voor hen van toepassing moet zijn en dat ook zij derhalve van uit illegaal verblijf kunnen geregulariseerd worden.

De Raad stelt vast dat verzoekers met dit betoog geen schending van de motiveringsplicht aantonen nu zij niet aantonen dat zij buitengewone omstandigheden hebben aangebracht waaruit blijkt dat zij in de onmogelijkheid verkeren om hun aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Het is inderdaad zo dat mensen uit illegaal verblijf kunnen geregulariseerd worden volgens de procedure op basis van (oud) artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet. Deze procedure houdt echter, zoals reeds werd uiteengezet, een dubbel onderzoek in. De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verwerven. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verweerder na te gaan of hun aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. In casu werden geen buitengewone omstandigheden aangetoond, zodat een onderzoek ten gronde overbodig was. Verzoekers haalden hun verblijf in België trouwens aan als element ten gronde en toonden aldus niet aan waarom hun langdurig verblijf een buitengewone omstandigheid zou uitmaken waarom zij niet terug kunnen naar hun land van herkomst om een verblijfsaanvraag in te dienen volgens de reguliere weg. Het is niet kennelijk onredelijk om te stellen dat uit illegaal verblijf op zich geen rechten kunnen geput worden. Ter verduidelijking duidt de Raad erop dat inderdaad mensen uit illegaal verblijf soms geregulariseerd worden in het kader van de procedure op grond van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet en dit wanneer hun aanvraag ontvankelijk en gegrond werd verklaard, dus wanneer in de eerste plaats door bedoelde individuen buitengewone omstandigheden werden aangetoond, wat in casu niet het geval is, zoals verweerder terecht motiveerde. Aldus wordt een schending van de motiveringsplicht niet aannemelijk gemaakt.

In een tweede onderdeel stellen verzoekers dat zij een aanvraag zouden moeten indienen in de ambassade van hun verblijf, dat zij thans in België verblijven zodat dit argument niet opgaat. Anderzijds is, naar hun mening, een aanvraag in Moskou praktisch onmogelijk daar de problemen tussen Moskou en de mensen afkomstig uit de Kaukasus gekend zijn, dat de Russen geen respect hebben voor mensen uit de Kaukasus en de oorlogstaferelen die zich rond 10 augustus 2008 afspeelden hiervan het duidelijkste voorbeeld zijn, dat er derhalve dient rekening te worden gehouden met de concrete situatie.

Waar verzoekers van mening zijn dat hun verblijfplaats België is en het argument dat zij hun aanvraag dienen in te dienen op de ambassade van hun verblijf aldus niet opgaat, kan niet gevolgd worden, nu de bestreden beslissing dienaangaande stelt wat volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”

En:

“Het feit dat het een hele tijd in beslag zou nemen om de nodige documenten te verkrijgen kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkenen voor deze bewering niet de nodige bewijzen voorleggen. Bovendien zijn er regelmatig Russen die via de reguliere weg een aanvraag om machtiging indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in hun land van herkomst.”

Aldus stelt de bestreden beslissing niet als zouden zij hun aanvraag dienen in te dienen op de ambassade van hun ‘land van verblijf’, doch wel dat zij de gewone procedure of reguliere weg dienen te volgen en de aanvraag tot machtiging tot verblijf dienen in te dienen via de diplomatieke of consulaire post of ‘bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland’ of ‘in hun land van herkomst’. Beide uitdrukkingen duiden duidelijk op het land van herkomst of het buitenland, zodat verzoekers niet dienstig kunnen voorhouden dat hun verblijfplaats België is en het argument dat zij hun aanvraag dienen in te dienen op de ambassade van hun verblijf aldus niet opgaat. Bovendien wijst (oud) artikel 9 van de Vreemdelingenwet, zoals hierboven reeds geciteerd, er duidelijk op dat behoudens buitengewone omstandigheden, de machtiging tot verblijf door de vreemdeling aangevraagd moet worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Waar verzoekers stellen dat een aanvraag indienen in Moskou praktisch onmogelijk is en er rekening dient gehouden te worden met de concrete situatie, lijken verzoekers een herbeoordeling te vragen van hun aanvraag, waarvoor de Raad niet bevoegd is. Zoals reeds gesteld immers, is de Raad in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Verzoekers herhalen ter gelegenheid van hun verzoekschrift enkel wat reeds gesteld werd in de aanvraag en uiten geen kritiek op de motivering van de bestreden beslissing dienaangaande:

“Het feit dat het een hele tijd in beslag zou nemen om de nodige documenten te verkrijgen kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkenen voor deze bewering niet de nodige bewijzen voorleggen. Bovendien zijn er regelmatig Russen die via de reguliere weg een aanvraag om machtiging indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in hun land van herkomst. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkenen, namelijk de lange wachttijden. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als uitzonderlijke omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Russische burgers. Bovendien staven betrokkenen de bewering dat zij geen verblijfstitel zouden verkrijgen die hen zouden toelaten op legale wijze in Rusland te verblijven, met geen enkel bewijsstuk.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Het feit dat het een hele tijd in beslag zou nemen om de nodige documenten te verkrijgen kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkenen voor deze bewering niet de nodige bewijzen voorleggen.

Wat betreft de verwijzing naar de politieke toestand in de landen van de ex-Sovjet-Unie; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar dit gaat over de algemene toestand daar en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn.

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor zijn leven indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw persoonlijk element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.”

Verzoekers maken met hun betoog dienaangaande niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken op kennelijk onredelijke besloot dat ‘de praktische onmogelijkheid in Moskou een aanvraag in te dienen’ en de ‘concrete situatie’ geen buitengewone omstandigheid vormen. Bovendien wenst de Raad erop te wijzen dat waar verzoekers verwijzen naar de oorlogstafelen die zich afspeelden rond 10 augustus 2008, dit feiten zijn die dateren van na de bestreden beslissing, zodat verweerder er hoe dan ook geen rekening mee kon houden in de motivering van de bestreden beslissing. Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

In wat kan beschouwd worden als een derde onderdeel van het eerste middel, stellen verzoekers dat ook rekening dient gehouden te worden met het feit dat verzoekers een gezin vormen met een kind dat met vrucht school loopt in België, dat het evident is dat een verblijf voor een onbepaalde periode een onderbreking in deze opleiding zal veroorzaken die niet in verhouding staat met het gewenste effect dat men kan verkrijgen door zelf naar de Belgische ambassade in Moskou te gaan, dat een verwijdering van hun schoolomgeving alleen maar nefaste gevolgen kan hebben zodat de getroffen beslissing buiten elke proportie is.

De Raad stelt vast dat verzoekers hier opnieuw een herbeoordeling lijken te vragen van hun aanvraag, waarvoor de Raad niet bevoegd is, nu zij enkel herhalen wat reeds gesteld werd in de aanvraag en geen kritiek uiten op de motivering van de bestreden beslissing dienaangaande:

“Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun zoon plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van hun kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds november 2006 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.”

Verzoekers maken ook hier met hun betoog dienaangaande niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken op kennelijk onredelijke besloot dat het feit dat het kind hier naar school gaat, geen buitengewone omstandigheid vormt.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8, 1ste lid van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoekers zijn van mening dat de bestreden beslissing een manifeste inbreuk uitmaakt op het recht op eerbiediging van het gezinsleven, dat voornoemd recht primeert op de belangen die de overheid zou kunnen hebben bij een weigering, dat uiteraard ook humanitaire overwegingen in de gegeven omstandigheden zich verzetten tegen de bestreden beslissing, dat deze in strijd is met artikel 8 van het EVRM en derhalve geen verdere uitwerking kan krijgen, dat het evident is dat niet gesold kan worden met een gezin dat zich in volle ontwikkeling bevindt.

In de repliekmemorie stellen verzoekers nog dat het EVRM primeert op de nationale wetgeving, zelfs zo deze van openbare orde is, dat een afwijking van het EVRM slechts mogelijk is voor zover die grond vindt in het EVRM zelf, dat in casu enkel wordt geschermd met het feit dat de vreemdeling gecriminaliseerd wordt en afgeschilderd wordt als een persoon die correctionele straffen moet ondergaan, dat niet evident is dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM onmogelijk wordt gemaakt, wat zeker niet de bedoeling is geweest van de verdragssluitende partijen. Verzoekers zijn verder van mening dat zij niet kunnen verweten worden dat voor hen de belangen van het gezin primeren en dat zij aldus ook zo handelen, dat dit niets te maken heeft met natuurlijke verantwoordelijkheidszin maar inherent is aan een gezinsleven, dat eenieder het beste voor zijn gezin beoogd en dit principe aldus geschonden wordt door verweerder.

De Raad merkt op dat verzoekers met deze theoretische uiteenzetting en algemeenheden niet aantonen waarom de bestreden beslissing het artikel 8 van het EVRM zou schenden. Verzoekers stellen enkel dat er een recht is op een gezinsleven en dat er met een gezin in volle ontwikkeling niet kan worden gesold en dat hen niet kan verweten worden de belangen van hun gezin te laten primeren. Zij tonen echter op geen enkele wijze aan waarom de beslissing dat de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet in België kan worden ingediend en dient te gebeuren in het land van herkomst, het recht op een gezinsleven schendt. De bestreden beslissing is evenwel gericht tegen zowel verzoekers als tegen hun zoon zodat de eenheid van het gezin niet in het gedrang komt en dan ook niet kan ingezien worden op welke wijze er met het gezin, als entiteit op zich, wordt gesold. Een schending van het recht op een gezinsleven zoals voortvloeit uit artikel 8 van het EVRM kan niet dienstig aangevoerd worden.

Het tweede middel is onontvankelijk.

In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Aangaande artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, stellen verzoekers dat dit artikel door België werd goedgekeurd en dat het dient gerespecteerd te worden. Uit voornoemd artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag leiden verzoekers af dat het belang van het kind derhalve primeert. Zij stellen dat het evident is dat de genomen beslissing ingaat tegen deze bepaling en dat er een duidelijke disproportionaliteit bestaat tussen de genomen maatregel van weigering en uitwijzing en hetgeen in normale omstandigheden zou moeten gebeuren, namelijk dat het kind samen met haar moeder en haar echtgenoot een gezin kan vormen in België.

In de nota met opmerkingen antwoordt de verweerder dat verzoekers zich in hun derde middel beperken tot het citeren van artikel 3 en tot de loutere bewering dat het evident is dat de genomen beslissing ingaat tegen bovenvermelde bepaling en dat er een duidelijke proportionaliteit bestaat, dat verzoekers evenwel in gebreke blijven uiteen te zetten om welke reden zij menen dat geen rekening zou zijn gehouden met de belangen van het kind, zodat de aangevoerde schending als onontvankelijk dient beschouwd te worden. In een tweede deel

wijst de verweerder ten overvloede op een recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nopens artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, namelijk het arrest nr. 14.775 van 31 juli 2008 en dat dienaangaande stelt:

“ (...)

Zonder echter directe werking van alle bepalingen uit het Kinderrechtenverdrag in de Belgische rechtsorde te ontkennen kan worden aangenomen dat de ingeroepen bepalingen, met name de artikelen 3 en 28 van het Kinderrechtenverdrag, geen directe werking hebben in de Belgische rechtsorde zodat deze bepalingen in rechte niet dienstig kunnen worden opgeworpen (R.v.St. nr. 58.032, 7 februari 1996; R.v.St., nr. 58.122, 12 februari 1996). Het derde middel is onontvankelijk.”

In hun repliek op de nota met opmerkingen, die volgens verzoekers in antwoord op hun derde middel ontwijkend beargumenteerd is, stellen verzoekers dat het principe vervat in het Kinderrechtenverdrag nochtans duidelijk is, dat de draagwijdte die verweerder toekent aan het geciteerde arrest van de Raad van State een schending inhoudt van artikel 6 Gerechtelijk Wetboek, dat inderdaad ieder geschil individueel beoordeeld dient te worden en dat door zich te steunen op dit arrest, dit laatste verheven wordt tot een algemene regel en als regel geldende beschikking. Verzoekers stellen dat zij concreet hebben aangeduid dat hun kinderen beter af zijn in België dan in het land van herkomst, en dat het omgekeerde beweren een wereldvreemd beeld is.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 2 van het Kinderrechtenverdrag, verzuimen verzoekers in concreto aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling schendt, zodat het middel betreffende de schending van voormelde bepaling onontvankelijk is.

Daargelaten de vraag of verzoekers een belang hebben bij dit middel, gelet op het feit dat de vordering niet namens het kind werd ingesteld (RvS 9 november 1994, nr. 50.131) merkt de Raad op dat artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoekers kunnen de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen.

De Raad stelt vast dat de schending van artikel 6 van het Gerechtelijk Wetboek voor het eerst wordt aangevoerd in de repliekmemoirie. Een nieuw middel kan enkel voor het eerst op ontvankelijke wijze aangevoerd worden in een repliekmemoirie indien het middel niet kon aangevoerd worden in het verzoekschrift omdat de nodige gegevens niet bekend waren tenzij het middel de openbare orde raakt. Verzoekers tonen niet aan waarom zij dit middel, dat de openbare orde niet raakt, niet hebben aangevoerd in hun verzoekschrift.

Het derde middel is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven en twintig november tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.